

Arrest

nr. 318 558 van 16 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 19 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 september 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. ABDUL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 juli 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 augustus 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de wijk Hezbet El Nakhl in Caïro, waar u samen met uw ouders en broer woonde. U bent koptisch-orthodoxe christen.

U ging naar school en werkte na uw schooluren als verkoper in een kledingwinkel. Op een dag omstreeks het voorjaar van 2015 leerde u op school S., een meisje met wie u een vriendschapsrelatie aanving, kennen. Gezien S. moslim was en u niet, keurden haar ouders jullie vriendschapsrelatie niet goed. Desondanks bleven S. en u elkaar bijna op dagelijkse basis zien in en rond school. Jullie hadden echter nooit een romance. Op een dag einde 2016 klopte een man genaamd H. aan op uw voordeur. H. was berucht in de buurt van zich bezig te houden met maffiose zaken en mensen tegen betaling lastig te vallen. H. zei tegen u dat u zich diende te bekeren tot de Islam indien u uw relatie met S. nog wilde onderhouden en zei dat u op die manier officieel haar hand kon vragen. Gezien u geen negatief antwoord durfde geven, zei u dat u erover zou nadenken. U had een gesprek via de telefoon hierover met S. en vroeg haar om uitleg voor hetgeen was gebeurd, die zij u beweerde niet te kunnen geven. U maakte in dit telefoongesprek een einde aan jullie relatie.

Gedurende de komende anderhalve tot twee maanden kwamen er handlangers van H. u verschillende keren zoeken thuis en in de buurt. Gezien u merkte dat de situatie ernstig was, besliste u dat u Egypte binnenkort zou verlaten en verhuisde u samen met uw ouders en broer naar de stad Alexandrië waar jullie in de woning van jullie familieleden verbleven. H. en zijn handlangers bleven u zoeken in tussentijd. Na enkele maanden in Alexandrië te hebben gezeten, besliste u dat u terug diende te keren naar jullie huis in Caïro om uw documenten voor uw vertrek uit het land op te halen. Eenmaal in Caïro werd u door H. en zijn handlangers fysiek aangevallen. Op 5 maart 2017 diende u tevens klacht in tegen H.. U had tevens verschillende verwondingen opgelopen, waardoor u diezelfde dag nog naar het ziekenhuis ging. Gezien u geen ziekteverzekering had kon u niet worden ontvangen in een publiek ziekenhuis maar diende u naar een privéziekenhuis te gaan, wat u ook deed. U keerde weer terug naar Alexandrië waar u ongeveer nog drie maanden bleef.

Op 10 november 2017 verliet u Egypte en reisde u naar België, waar u op 11 november 2017 aankwam. Gedurende verschillende jaren reisde u regelmatig heen en weer tussen België en Nederland omwille van uw werk. Nadat u vernam dat u asiel kon aanvragen, diende u in België op 27 september 2022 uiteindelijk uw verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar Egypte opnieuw te zullen worden aangevallen door H. omdat de familie van S. hem had ingeschakeld omwille van uw vriendschapsrelatie met S. en vervolgens ook omdat u klacht indiende tegen H..

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort neer, alsook een pv, documenten van het ziekenhuis en van uw ziekteverzekering.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, en van alle elementen in uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Egypte diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er verschillende tegenstrijdigheden bestaan tussen zowel uw verklaringen op de DVZ en het CGVS, als tussen uw verklaringen op het CGVS onderling.

Ten eerste wordt vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende het moment waarop u uw relatie met S. beëindigde. Zo verklaart u tijdens uw vrij relaas dat u reeds enige tijd in Alexandrië was, waarna u via vrienden vernam dat H. u nog steeds zocht en u vervolgens besliste om een einde te maken aan uw relatie met S. (CGVS, p. 7). Op een later moment tijdens uw onderhoud daarentegen verklaart u dat u reeds voor uw verhuis naar Alexandrië, tijdens een telefoongesprek, een einde had gemaakt aan uw relatie met S. (CGVS, p. 10). U verklaart zelfs dat u na dit telefoongesprek nooit meer heeft gesproken met S. (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, zegt u dat u niet denkt dat u dat heeft gezegd en benadrukt u dat het interview bij de DVZ kort was (CGVS, p. 14). Een simpele ontkenning van eerder afgelegde verklaringen kan vanzelfsprekend niet overtuigen. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende het moment waarop u uw relatie met S. beëindigde doen dan ook reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat er de eerste keer dat H. u aansprak gezegd zou zijn geweest. Op de DVZ zegt u dat H. u de eerste keer had gevraagd om zich te bekeren, gezien u anders gedood zou worden (CGVS vragenlijst, 3.5). Op het CGVS verklaart u dat H. u had gevraagd zich te bekeren om op die manier officieel S. haar hand te gaan vragen bij haar ouders (CGVS, p. 7). Ook wanneer u later nogmaals wordt gevraagd te vertellen wat H. juist zei tegen u de eerste keer dat hij u aansprak, zegt u dat hij u vroeg om van religie te veranderen indien u uw relatie met S. wilde voorzetten, om op die manier officieel haar hand te kunnen vragen (CGVS, p. 11). Gevraagd of H. nog iets anders zei, zegt u van niet (CGVS, p.

12). U wordt vervolgens geconfronteerd met uw verklaring bij de DVZ, waarop u slechts zegt dat dat inderdaad is gebeurd. Erop gewezen dat u net had verklaard dat H. niets anders had gezegd behalve van religie te veranderen, zegt u dat hij u met de dood heeft bedreigd toen hij u de tweede keer aanviel. U wordt erop gewezen dat u tijdens uw interview op de DVZ had verklaard dat H. u de eerste keer dat hij u aansprak reeds met de dood had bedreigd. U antwoordt naast de kwestie en zegt slechts kortweg dat ze u op de DVZ enkel naar de hoofdlijnen en niet naar details hebben gevraagd (CGVS, p. 12). Uw tegenstrijdige verklaringen over de doodsb bedreigingen die u zou hebben ontvangen van H., waarvoor u bovendien geen duidelijke uitleg geeft, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het uiterst onduidelijk waarom H. u nog steeds zou hebben gezocht gedurende de tijd dat u in Alexandrië woonde en u uw relatie met S. reeds verschillende maanden had stopgezet. Gezien de familie van S. H. zou hebben ingeschakeld omdat ze niet wilden dat u als christen een relatie had met S., is het onlogisch dat zij u nog steeds zouden willen vervolgen nadat u de relatie had beëindigd en geen contact meer had met haar. Wanneer u hierover dan ook wordt bevraagd, geeft u geen overtuigend antwoord en zegt u dat H. iemand is die niet helder nadenkt en dat hij een aangevangen probleem altijd wilt afmaken (CGVS, p. 16). Gezien H. deze zaken echter zou doen tegen betaling, is dit absoluut geen overtuigend antwoord (CGVS, p. 8). Dit onlogische element doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is evenzeer onduidelijk waarom de familie van S. een andere man op u zou afsturen om u te overtuigen om te bekeren en S.'s hand te vragen, in plaats van u op te leggen geen contact meer te zoeken met S.. Dit is te meer zo gezien u en S. nooit hebben gesproken over een mogelijke toekomst samen (CGVS, p. 11). U wordt dan ook gevraagd waarom de familie van S. niet gewoon vroeg om jullie contact te beëindigen in plaats van te vragen dat u zich bekeert en trouwt met haar, gezien jullie twee hier zelfs nog nooit over hadden gesproken. U geeft geen overtuigend antwoord en zegt slechts dat haar familie afkomstig is uit het Said gebied en dat dat de situatie alleen maar erger maakt. Een vriendschap tussen man en vrouw bestaat immers niet en hetgeen de vader beslist moet worden gedaan (CGVS, p. 13). U heeft ook geen idee waarom de familie van S. niet zelf met u is komen praten in plaats van onmiddellijk H. op u af te sturen (CGVS, p. 11). Dat de familie van S. zou willen dat u zich bekeert en trouwt met S. en hiervoor H. inschakelde in plaats van voor een andere meer voor de hand liggende optie te gaan, zoals bijvoorbeeld een contactverbod, is opmerkelijk en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer weinig aannemelijk dat u reeds voor uw verhuis naar Alexandrië had beslist dat u Egypte zou verlaten wegens een gevaar voor uw leven, maar dat u de nodige documenten zoals uw paspoort niet met zich meenam toen u naar Alexandrië verhuisde. Gevraagd waarom u uw identiteitsdocumenten niet had meegenomen, verklaart u bij vertrek naar Alexandrië niet wist waar u naartoe zou gaan en dat u zich bedacht dat uw documenten veiliger zouden zijn in uw huis in Caïro (CGVS, p. 14). Uw verklaring is maar erg weinig overtuigend op zich. Gezien jullie bovendien bij familieleden in Alexandrië gingen wonen is uw verklaring nog minder overtuigend. Dat u reeds had beslist Egypte te zullen verlaten wegens een gevaar voor uw leven, maar niet de nodige basismaatregelen nam zoals het meenemen van uw identiteitsdocumenten zodat u niet hoefde terug te keren naar Caïro waar u werd gezocht is niet het gedrag dat redelijkerwijs kan verwacht worden van iemand die vreest voor zijn leven. Uw gedrag hier doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot is het niet aannemelijk dat H. u tot op heden, bijna zeven jaar na uw vertrek uit Egypte, nog steeds zoekt (CGVS, p. 8). U verklaart in dat verband dat hij u zoekt omdat u klacht tegen hem indiende (CGVS, p. 16).

Nochtans blijkt uit uw verklaringen niet dat de politie H. ooit heeft tegengehouden of gearresteerd (CGVS, p. 15). Bovendien blijkt na doorvragen zelfs dat u helemaal niet zeker bent of H. wel degelijk weet dat u klacht tegen hem indiende, maar dat u dit slechts vermoedt. Wanneer u immers wordt gevraagd hoe H. weet dat u klacht tegen hem indiende, antwoordt u vaagweg zonder op de kwestie reageren dat de politie onderzoek zou zijn gaan doen in de wijk. Wanneer gevraagd wordt hoe u weet dat H. weet dat u klacht tegen hem indiende, geeft u opnieuw een vaag antwoord en zegt u dat hij mensen stuurde om u te zoeken (CGVS, p. 16). Wanneer u verder wordt gevraagd hoe u weet dat H. u zoekt omdat u klacht tegen hem indiende, zegt u dat dat logisch is (CGVS, p. 17). Uit uw antwoorden blijkt dat er geen concrete zaken zijn gebeurd waarop u uw verklaringen baseert, waardoor uw vrees ten aanzien van H. -die hoe dan ook niet geloofwaardig wordt geacht- tevens ongefundeerd en hypothetisch blijkt te zijn.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in verband met de problemen met H., kunnen deze geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de nood aan internationale bescherming.

De documenten die u neerlegt wijzigen hier niets aan. Uw paspoort heeft slechts betrekking op uw Egyptische nationaliteit die hier niet onmiddellijk wordt betwist.

De PV van de politie kan slechts dienen ter ondersteuning van een geloofwaardig bevonden relaas, wat bij u niet het geval is. Uit algemene informatie (die aan uw dossier is toegevoegd) blijkt immers dat fraude met documenten regelmatig voorkomt in Egypte. Dit ofwel door een simpele vervalsing van de documenten, ofwel door officiële documenten die door omkoping zijn verkregen. Hierdoor hebben dergelijke documenten, zo ook de PV die u neerlegt, slechts een beperkte bewijswaarde.

De ziekenhuisdocumenten hebben betrekking op uw vermeende ziekenhuisopname naar aanleiding van de verwondingen die u zou hebben opgelopen. Indien deze documenten als authentiek zouden kunnen worden

beschouwd -wat niet onmiddellijk het geval is omwille van dezelfde redenen van fraude, zie supra- dient te worden opgemerkt dat op basis van deze documenten in se geen sluitende conclusies kunnen worden getrokken. Uit deze documenten kan immers de aanleiding van uw verwondingen, die eender wat kan zijn, niet worden afgeleid. Dat u geen ziekteverzekering zou hebben in Egypte, zoals u probeert te staven met desbetreffende documenten die u neerlegt- wordt niet onmiddellijk betwist maar heeft ook geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas, waardoor het de supra gedane vaststellingen niet wijzigd.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u op basis van uw religie als koptisch-orthodoxe christen in se niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021 toegevoegd aan uw administratief dossier, en de UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt van oktober 2020 beschikbaar op

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/_E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinaï en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voortgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u, behalve uw ongeloofwaardig bevonden problemen met H., ooit problemen heeft gekend omwille van uw religie.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pippleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker tracht de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen en benadrukt dat hij talloze documenten heeft neergelegd die de redenen van zijn vluchtrelaas staven en die bovendien afkomstig zijn van overheidsinstanties en verkregen door de hulp van een erkende advocaat in Egypte. Hij stelt dat het geen betoog hoeft dat verweerder de voormelde documenten inhoudelijk diende te onderzoeken alvorens een oordeel te maken over zijn beschermingsverzoek. Verzoeker betoogt dat de beoordeling van de documenten door verweerder geen steek houdt en zijn beschermingsverzoek in zijn globaliteit moet worden onderzocht. Hij tracht het weigeringsmotief in de bestreden beslissing aangaande corruptie te weerleggen door de verwijzing naar 's Raads rechtspraak en meent dat de afwezigheid van registers van burgerlijke stand en archieven in het land van herkomst door corruptie verweerder niet ontslaat van de plicht tot onderzoek van de neergelegde documenten. Verder wijst verzoeker op het neergelegde ziekenhuisrapport dat aantoont dat hij verwondingen heeft opgelopen ten gevolge van slagen die hem werden toegebracht door zijn relatie met S.. Daarnaast benadrukt hij het proces-verbaal opgesteld door de politie. Verder beklemt toont

verzoeker dat de getuigenverklaring van zijn advocaat uit Egypte stelt dat hij opdracht kreeg van de Koptische kerk in Caïro om hem bij te staan in zijn zaak tegen H.. Verzoeker besluit dat de neergelegde documenten een zekere relevantie aantonen met betrekking tot zijn vluchtrelaas.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Egypte een vervolging door H. die ingeschakeld werd door de familie van een vrouw waarmee hij een (vriendschaps)relatie had en die moslima is.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Egypte een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) vooreerst dient te worden opgemerkt dat er verschillende tegenstrijdigheden bestaan tussen zowel verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en op het CGVS, als tussen zijn verklaringen op het CGVS onderling. Ten eerste wordt vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende het moment waarop hij zijn relatie met S. beëindigde. Zo verklaart verzoeker tijdens zijn vrij relaas dat hij reeds enige tijd in Alexandrië was, waarna hij via vrienden vernam dat H. hem nog steeds zocht en hij vervolgens besliste om een einde te maken aan zijn relatie met S.. Op een later moment tijdens zijn onderhoud daarentegen verklaart verzoeker dat hij reeds voor zijn verhuis naar Alexandrië, tijdens een telefoongesprek, een einde had gemaakt aan zijn relatie met S.. Verzoeker verklaart zelfs dat hij na dit telefoongesprek nooit meer heeft gesproken met S.. Wanneer verzoeker wordt geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, zegt hij dat hij niet denkt dat hij dat heeft gezegd en benadrukt hij dat het interview bij de DVZ kort was. Een simpele ontkenning van eerder afgelegde verklaringen kan vanzelfsprekend niet overtuigen. Zijn tegenstrijdige verklaringen betreffende het moment waarop verzoeker zijn relatie met S. beëindigde doen dan ook reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verder legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over wat er de eerste keer dat H. hem aansprak gezegd zou zijn geweest. Bij de DVZ zegt verzoeker dat H. hem de eerste keer had gevraagd om zich te bekeren, gezien hij anders gedood zou worden. Op het CGVS verklaart verzoeker dat H. hem had gevraagd zich te bekeren om op die manier officieel S. haar hand te gaan vragen bij haar ouders. Ook wanneer verzoeker later nogmaals wordt gevraagd te vertellen wat H. juist zei tegen hem de eerste keer dat hij hem aansprak, zegt verzoeker dat H. hem vroeg om van religie te veranderen indien hij zijn relatie met S. wilde voortzetten, om op die manier officieel haar hand te kunnen vragen. Gevraagd of H. nog iets anders zei, zegt verzoeker van niet. Verzoeker wordt vervolgens geconfronteerd met zijn verklaring bij de DVZ, waarop hij slechts zegt dat dat inderdaad is gebeurd. Erop gewezen dat verzoeker net had verklaard dat H. niets anders had gezegd

behalve van religie te veranderen, zegt hij dat H. hem met de dood heeft bedreigd toen H. hem de tweede keer aanviel. Verzoeker wordt erop gewezen dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ had verklaard dat H. hem de eerste keer dat hij hem aansprak reeds met de dood had bedreigd. Verzoeker antwoordt naast de kwestie en zegt slechts kortweg dat ze hem bij de DVZ enkel naar de hoofdlijnen en niet naar details hebben gevraagd. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de doodsb bedreigingen die hij zou hebben ontvangen van H., waarvoor hij bovendien geen duidelijke uitleg geeft, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas;

ii) het verder uiterst onduidelijk is waarom H. verzoeker nog steeds zou hebben gezocht gedurende de tijd dat hij in Alexandrië woonde en hij zijn relatie met S. reeds verschillende maanden had stopgezet. Gezien de familie van S. H. zou hebben ingeschakeld omdat ze niet wilden dat verzoeker als christen een relatie had met S., is het onlogisch dat zij hem nog steeds zouden willen vervolgen nadat hij de relatie had beëindigd en geen contact meer had met haar. Wanneer verzoeker hierover dan ook wordt bevraagd, geeft hij geen overtuigend antwoord en zegt hij dat H. iemand is die niet helder nadenkt en dat hij een aangevangen probleem altijd wil afmaken. Gezien H. deze zaken echter zou doen tegen betaling, is dit absoluut geen overtuigend antwoord. Dit onlogische element doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas;

iii) het evenzeer onduidelijk is waarom de familie van S. een andere man op hem zou afsturen om hem te overtuigen om te bekeren en S.'s hand te vragen, in plaats van hem op te leggen geen contact meer te zoeken met S.. Dit is te meer zo gezien verzoeker en S. nooit hebben gesproken over een mogelijke toekomst samen. Verzoeker wordt dan ook gevraagd waarom de familie van S. niet gewoon vroeg om het contact te beëindigen in plaats van te vragen dat hij zich bekeert en trouwt met haar, gezien verzoeker en S. hier zelfs nog nooit over hadden gesproken. Verzoeker geeft geen overtuigend antwoord en zegt slechts dat haar familie afkomstig is uit het Said gebied en dat dat de situatie alleen maar erger maakt. Een vriendschap tussen man en vrouw bestaat immers niet en hetgeen de vader beslist moet worden gedaan. Verzoeker heeft ook geen idee waarom de familie van S. niet zelf met hem is komen praten in plaats van onmiddellijk H. op hem af te sturen. Dat de familie van S. zou willen dat verzoeker zich bekeert en trouwt met S. en hiervoor H. inschakelde in plaats van voor een andere meer voor de hand liggende optie te gaan, zoals bijvoorbeeld een contactverbod, is opmerkelijk en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas;

iv) het verder zeer weinig aannemelijk is dat verzoeker reeds voor zijn verhuis naar Alexandrië had beslist dat hij Egypte zou verlaten wegens een gevaar voor zijn leven, maar dat hij de nodige documenten zoals zijn paspoort niet met zich meenam toen hij naar Alexandrië verhuisde. Gevraagd waarom verzoeker zijn identiteitsdocumenten niet had meegenomen, verklaart hij dat hij bij vertrek naar Alexandrië niet wist waar hij naartoe zou gaan en dat hij zich bedacht dat zijn documenten veiliger zouden zijn in zijn huis in Caïro. Verzoekers verklaring is maar erg weinig overtuigend op zich. Gezien verzoeker en zijn familie bovendien bij familieleden in Alexandrië gingen wonen is zijn verklaring nog minder overtuigend. Dat verzoeker reeds had beslist Egypte te zullen verlaten wegens een gevaar voor zijn leven, maar niet de nodige basismaatregelen nam zoals het meenemen van zijn identiteitsdocumenten zodat hij niet behoefde terug te keren naar Caïro waar hij werd gezocht is niet het gedrag dat redelijkerwijs kan verwacht worden van iemand die vreest voor zijn leven. Verzoekers gedrag hier doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas;

v) het tot slot niet aannemelijk is dat H. hem tot op heden, bijna zeven jaar na zijn vertrek uit Egypte, nog steeds zoekt. Verzoeker verklaart in dat verband dat hij hem zoekt omdat hij klacht tegen hem indiende. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat de politie H. ooit heeft tegengehouden of gearresteerd. Bovendien blijkt na doorvragen zelfs dat verzoeker helemaal niet zeker is of H. wel degelijk weet dat hij klacht tegen hem indiende, maar dat hij dit slechts vermoedt. Wanneer verzoeker immers wordt gevraagd hoe H. weet dat hij klacht tegen hem indiende, antwoordt hij vaagweg zonder op de kwestie reageren dat de politie onderzoek zou zijn gaan doen in de wijk. Wanneer gevraagd wordt hoe verzoeker weet dat H. weet dat hij klacht tegen hem indiende, geeft verzoeker opnieuw een vaag antwoord en zegt hij dat hij mensen stuurde om hem te zoeken. Wanneer hem verder wordt gevraagd hoe hij weet dat H. hem zoekt omdat hij klacht tegen hem indiende, zegt verzoeker dat dat logisch is. Uit verzoekers antwoorden blijkt dat er geen concrete zaken zijn gebeurd waarop hij zijn verklaringen baseert, waardoor zijn vrees ten aanzien van H. - die hoe dan ook niet geloofwaardig wordt geacht - tevens ongefundeerd en hypothetisch blijkt te zijn. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten in verband met de problemen met H., kunnen deze geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de nood aan internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS en benadrukt de neergelegde documenten doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen. Met betrekking tot de neergelegde documenten wordt verder gewezen op de vaststellingen onder 2.2.4.3. (infra).

2.2.4.2. Aangaande de situatie van koptische christenen in Egypte, treedt de Raad onderstaande motieven bij:

“Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u op basis van uw religie als koptisch-orthodoxe christen in se niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021 toegevoegd aan uw administratief dossier, en de UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt van oktober 2020 beschikbaar

op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/_E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinaï en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers. Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat. Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u, behalve uw ongeloofwaardig bevonden problemen met Hussein, ooit problemen heeft gekend omwille van uw religie. Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.”

Verzoeker laat bovenstaande pertinente bevindingen ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het loutere gegeven koptische christen te zijn niet volstaat om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Immers blijkt geenszins uit de algemene landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier dat het loutere feit dat verzoeker koptisch christen is hij ook effectief wordt vervolgd. Het louter behoren tot een bepaalde risicogroep kan op zich niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft en deze vervolgingsvrees en reëel risico op ernstige schade aldus in concreto moeten worden aangetoond. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

2.2.4.3. De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Verzoeker beklemtoont de neergelegde documenten en bekritiseert verweerders vormelijke appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij die de vormelijke alsook inhoudelijke beoordeling van de documenten die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, kunnen ombuigen.

Er wordt in dit verband aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Bovendien moet de Raad nog opmerken dat de neergelegde documenten eveneens worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met verzoekers verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen en kunnen bijgevolg de neergelegde documenten, en de concrete beoordeling ervan mee in acht genomen, deze ongeloofwaardigheid geenszins ontkrachten.

2.2.4.4. Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker, voorgaande bevindingen in acht genomen, niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.2.4.5. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Egypte en de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie door de Raad overgenomen.

Op basis van het geheel van de voorliggende informatie kan samen met de commissaris-generaal geoordeeld worden dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld, waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt met de benadrukking van de neergelegde documenten en de volharding in zijn vluchtrelaas geenszins pertinente elementen bij in het kader van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van verzoeker inzake de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in aanwezigheid

van een tolk die het Arabisch machtig is de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.9. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU